

Det er først og fremmest betryggende for forbrugeren, at man nu laver en ensartet og enstrengt model, der sikrer en systematisk og mere effektiv kontrol, og jeg synes, det her er værd at understrege, at det for Det Konservative Folkeparti ikke kun er et spørgsmål om, at kontrollen bliver ensartet, den skal også være mere effektiv end i dag. Det betyder, at de forskellige kontrolinstanser, der eksisterer i dag, det være sig dyrlæger, plantedirektorat, levnedsmiddelkontrol og fiskerikontrol, skal være bedre til at samarbejde og til at få tingene til at fungere. Det er ikke rimeligt, at forbrugerne i Skagen ikke får den samme sikkerhed som forbrugerne i Slagelse.

Forhåbentlig vil vi nu få bragt tingene i orden. Det Konservative Folkeparti vil i den forbindelse også arbejde for, at den lokale tilknytning ikke svækkes, men styrkes. For mig at se drejer det sig nemlig om, at selv om man lægger kontrollen ind under staten, skal folk jo ikke fysisk flyttes langt væk fra kontrolstederne. Jeg ser faktisk den ensretning og enstrenghed, som vi nu lægger op til, som en styrkelse af det lokale fundament. Det tror jeg kan lade sig gøre, netop fordi man får effektiviseret på de områder, hvor der i dag er tale om dobbeltarbejde.

Jeg tror, at den sammenhængende kontrolstruktur vil være med til at sikre dette. Jeg tror ikke, der er andre ordførere, der har været inde på det, men for os er det også meget vigtigt, at kontrolstrukturen bliver det, som man teknisk kalder horisontal. Det er vigtigt, at vi inden for de forskellige produktgrupper har den samme kontrol. Det er heller ikke tilfældet i dag, så det er også noget af det, som vi synes der skal lægges stor vægt på.

Derfor mener vi alt i alt, at fødevareredegørelsen er et godt udgangspunkt for en kommende fødevarerlovgivning, som vi vil se frem til behandlingen af her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Egentlig var det sådan set meget klar tale fra fru Lene Espersen om, hvad meningen er, når det kommer til stykket, med denne centralisering af fødevarer kontrollen, og det er at få stoppet de kommuner, der går længere med hensyn til at oplyse forbrugerne, end fru Lene Espersen synes er godt. Det er jo pizzariasagen i København, der er baggrunden for, at man vil centra-

lisere udøvelsen og kontrollen med udøvelsen til statsmagten.

Det er underligt for Enhedslisten, som har rigelige erfaringer med forskellige bureaukratiske statsmagter og deres magtfuldkommenhed, at det er De Konservative, der skal fremme sådan nogle forslag her i det danske Folketing. Enhedslisten har så mange dårlige erfaringer med det, at vi faktisk taler for den modsatte idé.

Jeg vil gerne spørge fru Lene Espersen, om det ikke er rigtigt tolket, at det, som bl.a. er fru Lene Espersens ærinde, er, at man skal undgå det, der skete i Københavns Kommune, hvor man offentliggjorde forskellige restauranters hygiejniske forhold.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes også, det kunne være interessant at få en lidt grundigere argumentation fra Det Konservative Folkeparti for, hvorfor man synes, det var så dårligt at offentliggøre kontrolresultater fra de københavnske restauranter, når nu sagen var den, at levnedsmiddelkontrollen gang på gang havde påtalt uhygiejniske forhold, lav kvalitet, sundhedsfare i restauranterne og ikke var kommet igennem med forskellige påbud og anvisninger.

Hvorfor er det egentlig så dårligt at bruge et markedsbaseret styringsinstrument, hvor man giver forbrugerne fuld oplysning og mulighed for at vælge og på den måde når nogle målsætninger om fjernelse af sundhedsrisici og om højere hygiejne? Hvorfor er det egentlig forkert ud fra en konservativ tankegang? Det synes jeg er meget interessant.

Og så lige et tillægsspørgsmål. Fru Lene Espersen nævnte, at det, der var målsætningen med at centralisere levnedsmiddelkontrollen, var ensretning. Jeg noterede mig meget tydeligt ordet ensretning. Var det en talefejl, eller var det en befriende åbenhed?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Der var i hvert fald ikke tale om nogen talefejl. Jeg vil godt starte med at sige, før jeg går ind på hele offentliggørelsespolitikken, at det jo ikke er noget, som denne fødevareredegørelse tager stilling til, men alligevel har jeg naturligvis et bud på, hvordan jeg mener, at offentliggørelsespolitikken skal være.

Først vil jeg bare sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at det ikke drejer sig om at få stoppet